

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

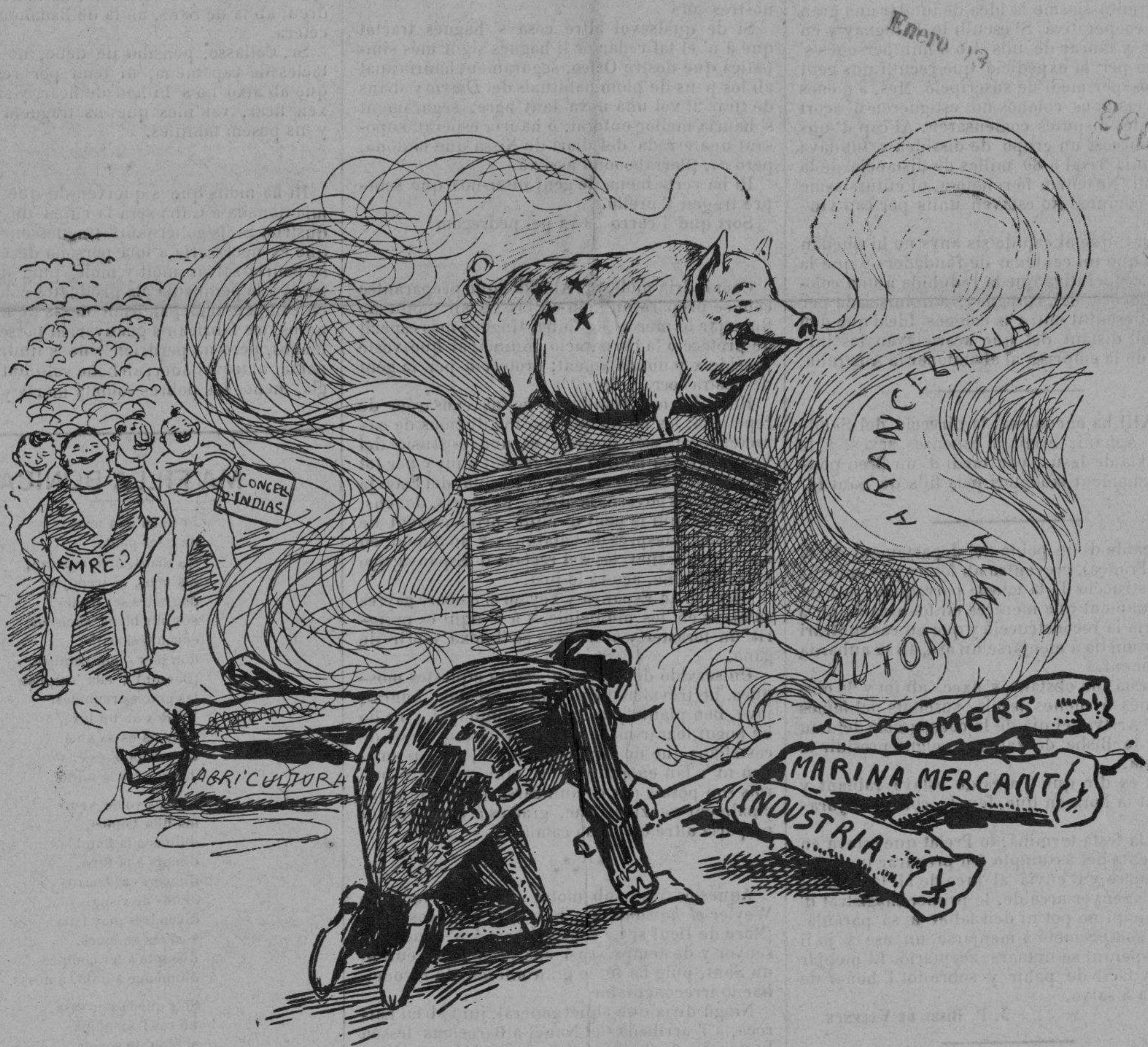
SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.

Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.

Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Ma filla bonica, (poesia) per F. Q. G. B. S. A. de P.—Lo Congrès de Diputats, per Manxiula.—Riquesa improvisada, (poesia) per Trenca-Cetrills.—Lo tretze y l' bastó, per Lo Moroneu de la Feixa.—Intima, (poesia) per Agustí Mundet.—Remitit, per Un Cassador.—Cases del món, (poesia) per Xiribiribich.—Cartes de fora, per Joseph M. Cirera y Ll. B. B.—A la vora del foch.—Epigrames, per Lo Pastoret de Vilaforriu.—Correspondencia

Ab tal de salvar y encara aumentar los empleats, no repara aquest mestre en insensar al idol ab lo agradós socarrim de nostra riquesa.

DE TOT ARREU

La peregrinació nacional italiana per commemorar lo 60.º aniversari de la primera Misa del Papa, promet revestir tots els caràcters d' un acontexement y tindrà lloch en la primera quinzena del pròxim Febrer.

Mes resonancia tindrà encare l' «Homenatge á Cristo Redemptor al terminar el sigle XIX.» Lo «Círcol de la Immaculada de la Juventut de Roma» fá una calorosa crida als catòlics, exhortant-los á pregar pel bon éxit d' aquell grandió projecte, instituint á tal efecte una Associació de la «Oració continua.»

El ministeri de negocis estrangers de Inglaterra ha publicat una memoria donant interessants pormenors sobre fracàs d' una colonia cooperativa fundada anys atrás en el Paraguai.

A conseqüència de lluytes econòmiques en Australia que en 1891 posaren en pugna á capitalistes y trevalladors, disminuint los salaris, una porció de agricultors y fonadors australians aculliren ab entusiasme la idea de fundar una gran colonia cooperativa. S' escullí lo Paraguai y en un obrir y tancar de ulls 4 ó 5 mil persones s' allistaren per la expedició que recullí uns cent mil duros per medi de suscripció. Mes, á penes arribats els nous colonos no estigueren d' acort en res y les disputes comensaren. Al cap d' uns quants mesos, un grupo de dissidents fundava una colonia rival á 80 milles de distancia de la metròpoli. No tenían fé religiosa, ni entusiasme polítich comuns. No estaven units per cap vincle moral.

Resultat: que al cap de sis anys no hi quedan allí més que un centenar de fundadors y que la flamant cooperativa queda reduhida á una colonia del govern del Paraguai, administrada per un agent escullit entre 'ls colonos. Ideal que deu estar molt distant del que acariciavan los iniciadors de la empresa al abandonar la Australia.

Lleó XIII ha encomenat la direcció del Seminari de Agnani, erigit á espenses seves, á la Companyia de Jesús, per medi d' un Breu pontifici, sumament laudatori pels fills de Sant Ignasi.

L' Alcalde d' un poble del departament de la Drome (França), creyentse ab forces per impedir la reconstrucció de la iglesia parroquial, jurá en plé Ajuntament que mentres ell fos alcalde no 's verificaria la reconstrucció y que en cas contrari 's comprometia á menjarse un ase, ab sa aubarda corresponent.»

La iglesia, no obstant, s' axecá ab tot y 'ls obstacles més ó menos legals, suscitats pel famós alcalde. Arribat el dia de la consagració del nou temple, lo Bisbe de Valence volgué presidir la cerimonia.

Inútil es dir que l' alcalde estava rabiant y malehint la hora en que feu lo consabat jurament.

Quan la festa terminá, lo Prelat que estava en antecedents del assumpto feu preparar un pollinet de sucre y l' enviá al alcalde ab la següent carteta: «Senyor alcalde, lo primer magistrat d' un municipi no pot ni deu faltar á sa paraula. Vosté 's comprometé á menjarse un ase y jo li envío esperant se dignará acceptarlo. El menjar es dolç y fàcil de pahir y sobre tot l' honor de V. queda á salvo.

J. P. BISBE DE VALENCE.

Bon acudit tingué lo Penitencier de la Catedral de Murcia, D. Telesforo Crespo.

Baxava un dia á cavall, de la montanya de La Santa, quan vegé un pagés carregat ab un gros feix de llenya.

—Espereus, bon home, li digué posant peu á terra, podeu carregar la borrica.

—Pare, axó es una broma, contestá tot confús l' interpelat.

—No, home, jo estich cansat de montar y desitjo estirar un xich les cames.

Axis feren tot el camí, durant el qual el pobre pagés contá al caritatiu canonge els trevalls que passava per viurer ab tot y les fatigues que s' imposava per sostenir la familia. La conversa durava encara quan arribant al poble, el pagés volgué descarregar l' animal.

No ho consento, li digué 'l canonge, dexa la llenya sobre la burra y empórtat les dues coses á casa teva, y girant la esquena s' allunyá, dexant al pagés petrificat y duptant de si era lo mateix Cristo en persona el qui de tant bella manera el treya d' apuros.

Un redactor del Brusi, ab un zel digne de mellor causa, s' apressará l' endemá mateix d' arribat l' Orfeo Catalá, á fernes á saber qu' era mentida lo del primer premi á Nissa, tirant aixís una galleda d' aygua bruta á l' entusiasme de nostres cors

Si de qualsevol altre cosa s' hagués tractat que á n' el tal redactor li hagués sigut més simpática que nostre Orfeo, segurament hauria anat ab los peus de plom habituals del *Diario* y abans de tirar al vol una nova tant agre, segurament s' hauria mellor enterat, ó hauria esperat, suposant una errada del diari de Nissa que la doná; pero cá, ¡barraboom! assí vá.

Hi ha certa mena de gent inter-nos que sempre tréuen l' orella.

Sort que 'l carro 'ls va pel pedregam.

Convindria molt, Sr. Alcalde, que preparantse com se prepara un xich de crisis ab motiu de fluixejar lo mercat de Cuba, tingués més esperit de protecció la corporació municipal que vosté presideix y no malament; protecció per la gent de nostra terra.

Hem dit mil vegades y no 'ns cansarem de repetirho: los municipis son institucions de caracter local, son nostres, es una expansió del vehinat, de la familia, per lo tant aquí y per tot deu mirar pels de casa; per la totalitat del Estat ja hi miran los governs centrals. Es precis, donchs, que 's coluqui la gent d' aquí; primerament de Barcelona, després de Catalunya y finalment, en cas de necessitat, los del restant d' Espanya; aço no es egoisme, aço es lo just.

Corri vosté Espanya y veyám si trobará gayres catalans en los municipis, y á n' aquí es preferit un foraster y al de casa se 'l dexa morir de gana.

Un servidó de vosté qu' escriu aquestes mosques, he trevallat pera ficar un catalá honrat, jove, ben plantat, etc., etc... municipal, y no ho he pogut lograr may, en cambi tot está farsit de castellans que no serveixen de res, puig ni entenen ni 's fan entendre, y 'ls municipals y burrots son posats per comunicarse ab la gent principalment senzilla, que, gracias á Deu, encara no parla altre cosa que catalá.

Aquestos dies, ab motiu de la arribada de Weyler *el humano*, ¡se han vist unes cosasses! ¡Mare de Deu! si no coneguéssem á n' aquest bon senyor y de temps, casi ens creuriam véurehi un Sant, puig ha fet lo gran miracle de reconciliar lo irreconciliable.

Ningú diria que aquet general, junt ab en Larroca, á l' arribada del Nunci á Barcelona féssen bastonejar á n' eis infelissos que cridaren ¡Viva el Papa Rey! y que fins los empresonessin y tot; realment, ó aquet senyor ha fet cambis grossos ó l' han fet els altres... *Vivir para ver.*

Lo dia de la arribada victoriosa del Orfeo Catalá, á la plassa de Sant Jaume, mentres can-

taven y tothom s' ho escoltava ab gran silenci, un senyor d' aquets que 's diuen *hidalgos* y que sempre tenen la *cortesía* á la boca, comensá á bramar en véu alta contra dels catalans, vomitant tota mena d' escombreries encare que en llenguatxe Cervantesch. Realment, no tent ni dient res en contra de ningú com no 's feya, la conducta d' aquell *hidalgo* merexia ben bé al menos un murrió, y aquí veurás lector demostrada de quina banda es la intransigencia, puig ningú 'n va fer cas.

* *

Recomaném á nostre estimat Alcalde, que tinga present y ben present que 'l plan de ensanche es un verdader adefessi baix tots estils. Faría una obra que l' immortalisaria, si 's prengués la molostia d' adobarho en lo possible; encara s' hi es á temps, encarregui a una junta de arquitectes (no neules) que ho estudien de debó, ó be obrí un concurs donant un any de temps. Créguins, Sr. Collasso, Deu nos en quart que vejessem reproduhits del Besós al Llobregat aquestos quadrats dits *manzanas*; fora horros, ¡per l' amor de Deu y de la Estética li deném! á mes de que es sumament incómodo y pededor.

La primera obra que convindria fer es la conservació de les carreteres, convertintles en grans vies ó passeigs com se feu ab lo passeig de Gracia, via verament rahonable, lo mateix se podria fer ab la carretera de Sarriá, ab la de Sant Andreu, ab la de Sans, ab la de Badalona, etc., etcétera.

Sr. Collasso, pénsiho de debó, no temi obstacles de cap mena, ni temi per res a Madrid que ab aixó no s' hi han de ficar, y si 'ls hi dexen ficar, val mes que 'ns traguem les calces y 'ns posém faldilles.

* *

Hi ha molts que 's queixen de que la autonomia donada á Cuba será la ruina de nostra industria. Si 'ls governants tinguésen la bona fé que es necessaria á tota persona decent, encara se podria salvar molt y molt, puig donant entrada á la península als productes colonials, élls en compensació pendrian molts de nostres géneros, los fabricants guanyarien potser un xich menos, pero no perdrien y no 's tindria de despatxar al trevallador; ab bona voluntat tot s' arregla, menos los pobres soldats morts y enterrats.

MA FILLA BONICA

Jo tinch una nena
de boca petita;
sas mans, ni 's reparan;
sos peus, ni trepitjan;
daurades ses trenes,
sos ulls blaus, encisan;
encanta si parla,
don pler quan camina.
¡Demunt d' ella 's troban
les gracias reunides!
Vesteix ab tot luxu,
la moda es sa guia.
La enveja n' es ella
de quantas la miran.

Si acás voléu veure
ma filla bonica,
dilluns á la Rambla,
dimars á la Riba,
dimécres al teatro,
dijous de visita,
divendres may falta
á cá les amigues,
dissapte á fer compres,
diumenge á lluhí, á missa.

Si 's queda per casa,
no res l' amohina;
si plou, te soneta
y dorm tot lo dia.
Té qui li fa roba,
té qui la pentina;
may entra á la cunya,
no cus ni fá mitja;
la planxa li pesa,
brodar la capfica;
no escriu ni fá puntas,

que escurra la vista;
llegeix quan té ganas
d' estar prest dormida.

L' estiu vá á las ayguas,
allá ahont més s' estila,
á Roda, á la Puda,
á Caldas ó á Ribas.
Quan vé Carnestoltes,
no pára ni habita;
fa ferse disfressas
de monja, d' antiga,
d' esclava, de lluna,
d' estrella del día...
D' un modo, está hermosa;
d' un altre, divina.

Las horas li corren,
li volan los dias,
los mesos li aumentan,
los anys se li apilan...
¡Y está ara plorosa
ma filla bonica,
perque tots los joves
li saben la vida,
y cap va á parlarli
formal de fer lliga
y veu que 'l temps passa
y no s' enmarida!

F. Q. G. B. S. A. DE P.

Lo congrés de Diputats.

¡Be faig de calificar lo cel obert de casa, ab lo pompós titol de «Congrés de 'ls Diputats!»

Perque sessions com les que allí 's verifiquen no 's veuhen enloch mes com no siga dins d' aquexos *safreigs* de la política, que servexen de puntals al sistema parlamentari.

Lo cel-obert de casa en los dies solemnes, presenta un aspecte que ni lo de Madrid en los jorns que hi actuen lo famós rossinyol castelari ó lo xistosíssim Romero Robledo.

Abocats los respectius oradors ú *oradores* á les corresponents finestres ó tribunes, allí ne sentirien de discursos eloqüents,—allí n' escoltarien d' enginyoses metàfores, allí ne cassarien al vol de frases oportunes.

Les *sessions* per un seguit solen comensar á les set del matí. Lo calderer de la botiga dona la senyal axordant ab sos repichs les orelles de 'ls vehins. Lo soroll de la massa demunt l' aram, diu ab llenguatge ben clar:—*Se abre la sesión.*

Inmediatament la corriola del pou, demana la paraula. Quan la corriola para ja surt la vehina del primer pis, la senyora Agneta, que anuncia una *interpelació* á la senyora Pona del segón, perque les calces del fill d' aquesta, per mor d' un tip de prunes del dia avans, s' han escorregut durant tota la nit demunt la cortina de la primera.

—¡Que surti aquesta *farcelll* diu cridant á tota veu... ¡Que surti la grandíssima *xarxó*, que li contaré un *qüentol*...

—¿Que hi ha? fa la senyora Pona acceptant lo *debat* ab tot descaro.

—¿Y encara pregunta que hi ha... putinera?... ¿Qué no veu com m' ha posat la cortina de brutícia?...

—La bruta ho será vosté. ¿Y donchs que volía que 'l meu fillet reventés com una cigala?... ¿Qué no ho veu qu' es una criatura, y encara no ho sab demanar?...

—Si senyora que ho veig!... Jo no 'l culpo á n' ell... ¡á vosté la culpo! ¿Qui no li fa esbaldir les calces, avans de penjarles?

—Uy quin *senyorio*! Esbaldiuli y tot á la senyora!

—Oh, y fins pinyols de pruna, pobra criatural ¡Quines mares senyor, que 'ls atipan de pinyols!

—Vosté 'ls hi deu dar melindros...

—¡Jo 'ls hi dono lo que vull, sab... pero en primer lloch no 'ls atipo...

—Ja, ja... Com que 'ls hi lliga 'l menjar á la qua, pobrets!

—Després els cuydo més que vosté...

—Naturalment... Com que no té res mes que fer...

—Y per últim, si á pesar de tot me passa aquest fracás, axó del seu noy, ¿m' enten?... Allavors avans d' exténdrer la roba, la rento... ¿entent? ¿y sab perquè?... ¡per no molestar á la demés *quancurrencia* del cel-obert!...

—¿Y qué molesto jo, per ventura, senyora... *dellonnes?*

—Agneta, per servir-la.

—No hi ha de qué...

—Que si molesta diu? Miris, vagi comptant...

Vuyt de la bugadera per rentar aquesta cortina y dos rals la clavellinera... Miris com me l' ha posada de *dexonses*.

—¿De qué?

—De... bruta.

—Millor, dona; axis no cal que hi posi *guano*... Oh, y ara ab l' *anatomia* de Cuba, qu' anirá tan car!

—Sab vosté lo qu' es? Una mofeta, una poca solta... ¡Jo 'm quejaré al amo, veliaquí!...

—¡Uy la delicada!... Si fóssim á quexarnos... ¡no 'n daría poques jo de quexes!

—¿De qui?

—De vosté, de l' altra y de la de mes enllá...

—Escolti, ja qué 'm senyala—diu la del tercer pis—¿qué pot dir de mí, mala llengua?

—De vosté mes que de totes...

—Veyam, descantellis á veure si la faré agafar.

—Si ja ho sabém, dona, que 'l seu marit es d' autoritat. ¡Ey, al menos ne fa *pudó*!

—¿Per qué es de la *secreteta*? Vaya una gracia... ¡Vosté si que 'n fa de *pudó*!

—Ben net, diu la del primer pis; jo 'n tinch la mostra á la cortina!

—Donchs guárdissela y vosté senyora *pulassia* vagi en nom de Deu y díguili al seu senyó que no li mesuri tan les costelles ab aquella vara; que 'l vehinat se queixa... y 'ls treuran de la casa.

—Claro que si; diu la del quart, treyent lo cap; *los empleados deben tener más moral.*

—Vaya una moral la del seu home, fa la del tercer; un burot ab unes ungles mes llargues...

—*Pues no, que su marido!*

—¿Mi *merido*? ¿Qué diu de mi *merido*?... No fa como el *suyo* que hasta s' *empuerta los fieltos*.

—No, que su señor, ya tiene bastante cobrando el barato en las casas de juego...

—¡Enredona!...

—*Porqué le canto las verdades.*

—¿Y 'l ví que roba 'l seu marit?... y l' oli y 'l llar y la llei?... ¿y les *anguiles*?...

—¡*Bachillera!* ¡*Mentirosa!*

—Perqué li esplico la *cartilla*...

—¡Qué 'n son de lladres aquets empleats, oy senyora Agneta?

—Ja ho pot dir, senyora Pona.

—*Los ladrones serán ustedes!*

—Si senyora vostés; ja poden mirar enlayre ja... Aquesta paperera del primer pis hasta tira les cartes.

—¿Y la del segundo que rifa por las calles?...

—Pero no faig trampes, múrries més que múrries. Lo meu joch es legal.

—¡Igual que 'l meu!

—Diu que no fa trampes...

Mes qu' á les professons!

—*Mas tramposas que el Gobierno.*

—¡*Bachilleras!*

—¡*Indecentas!*

—¡*Murries!*

D' improvis se senten xiscles. Lo burot que vetlla de nits y dorm de dies, s' alsa de puntetes y ab lo garrot á la ma atrapa infraganti á sa mitxa costella y li amida la esquena tancant d' una revolada la finestra del pou.

—Ja tiran, fa del primer.

—¡Fort! diu la del polisson, al temps que li cau un bastó de la *secreteta* demunt de les costelles.

—¡Qué 'n son de batxilleres aquestes dones! exclama la senyora Pona. Axó merexen... molt de bastó! En aquell moment li trucan á la porta.

—Mare de Deu, exclama tota tremolosa... Ja ve l' home de casa per l' esmorzar y encara tinch d' anar á comprarlo... *Hasta luego* senyora Agneta!

Entretant aquesta al sentir parlar de l' esmorzar, se recorda que te gana y se 'n va á la cuyna. Prén un plat brut perquè encara no ha rentat los de la nit avans; l' axuga ab un paper per no netejarlo; hi posa menjar fret del sopar d' abir, per no escalfarlo y luego béu un trago á raig d' axeta, per no rentarse un vas.

Y al cap de mitja hora, continúa la *sessió* ab mes fúria qu' avans fins á l' hora de dinar. Y després d' un petit descans, fins á l' hora de sopar.

Lo qual no obsta perquè 'l calderer de la botiga, declari ab la ma al cor, que lo cel-obert de casa seva, es una bassa d' oli.

Pero hi ha qu' advertir que 'l calderer es, com tots els calderers del mon, mes sort que una campana!

MANXIULA.

RIQUESA IMPROVISADA

Surtint de Ciutat
un riu he trobat;
poca aygua tenia,
pro sa claretat
de mirall ne servía.
Fa gran tempestat,
retorno á Ciutat;
lo riu ha crescut,
lo marge ha inundat,
las canyas s' ha dut.
Aquella aygua clara
ja no se repara,
es bruta de terra,
roja n' es ara
pel corre la serra.
Persones veyent
riquesas van fent
ab cas improvis
lo meu pensament
ne resta indecis.
Y es molt natural
pensá si 'l caudal
que n' ha recullit;
com lo riu ha fet mal
y sa honra enrogit.

TRENCA-CETRILLS.

LO TRETZE Y 'L BASTÓ

A ca 'l Guerxina hi vivía un matrimoni cristiá de mena y que s' estimava com pochs. Mes la Paula tenía 'l petit defecte de que sempre li havia de passar la seva, y tant si era blanch com si era negre, lo que ella deya havia de ser. Lo seu marit s' havia encasquetat la manía de que éll havia de curar á la seva dona d' aquell defecte que era l' únich que li donava pena. Defecte y manía que més d' un camí enterbolien la dolça mel de la pau doméstica, convertintla en fel de discordia.

Veus aquí que 'l matí de Sant Pau, lo Tón que agafa la escopeta y se n' aná á donar un vol, per veurer de celebrar lo Patró de la seva dona ab una mica d' extraordinari. Quan Deu va volguer, un tort se va descuydar... y ¡pam! Lo Tón que tot torrat l' agafá y se n' aná corrents cap a casa pera que la Paula l' pogués portar á taula per dinar.

—Tin, Paula; ploma aquet tort: no 'ns vindrá pas mal pera celebrar lo día del teu Sant.

La Paula que l' agafá y se 'l va mirar y remirar.

—No es un tort, nó; es una griva.

—Es un tort, dona; veges si n' estich tip de veuren y matarne.

—Jo també n' estich tipa de plomarne y menjarne: es una griva, no pas un tort.

—Es un tort, y fora.

—Es una griva, y fora.

Lo Tón que no estava per cansons, se 'n aná á convidar els seus amichs per dinar y 's deixá d' esbrinar si era griva ó tort.

Quan arribá l' hora de dinar, lo Tón y la Paula 's posáren á taula ab uns quants amichs íntims y comensaren á despatxar lo be de Deu que una sirventa 'ls portava. Quan arribá 'l tort, la Paula que va dir:

—Lo Tón me volía fer créurer que aquesta griva era un tort: ¡beneyt del cabás!

—¡Tornemhi! Es un tort, dona, es un tort.

—Ja 't só dit que es una griva, y á mí me les pintes al clatell.

—¡Miráu la tossuda! ¿Si ho sabré jo que 'l só mort?

—¿Y si ho sabré jo que la só plomada?

—Paula, no m' amohinis: es tort, y tort ha de ser, mal que t' haja de acanar les costelles.

—Sí; quan no pots guanyar ab rahons, sempre vols pegar: aquesta es la rahó dels animals.

—Paula, tinguem la festa ab pau: mira que, ja que no vols que sia tort, se podria convertir en un bastó; y no te'n farà pas gayre bon profit.

—Tín; si gosas, pégam. Griva es, y griva será, mal que 't pesi.

Ell que agafá un bastó, y *pim, pam* a la esquena de la Paula que cridava com una fúria. Y fins que 'l Tón va ser cansat, no va parar de solfejarli les costelles, sense fer cas dels crits de la Paula ni dels convidats.

* *

Al cap d'un any va tornar la festa de Sant Pau: y á ca 'l Guerxina la váren celebrar com ho feyen tots los anys.

Quan acabaven de dinar ab los convidats acostumats, lo Tón que diu:

—L'any passat prou teniam un tort per platillo: mes enguany no'n só pogut agafar cap. ¿Te'n recordes, Paula?

—Prou que me'n recordo, prou; y també 'm recordo que era griva, no pas tort.

—No, dona, no; era tort: y aquest any encare n'estich més cert que l'any passat.

—Jo també n'estich més certa; y per aixó dich que era una griva.

Y tort l'un, griva l'altre, arribáren tan enllá que 'l bastó hagué d'acabar la disputa, com ho havia fet l'any anterior.

Y aixó va durar tres anys seguits; y ni 'l bastó's trencava, ni la Paula podia eixir dels seus tretze.

Quan va arribar l'any quart, lo Tón se torná á recordar d'aquell ditxós tort, y va dir á la Paula:

—Are fa quatre anys prou teniam un tort per dinar; mes aquest any no'n tenim cap; y prou bé que 'ns vindria.

La Paula res, com si no ho hagués sentit.

—¿Te'n recordes, Paula?

—Prou que me'n recordo, prou.

—¿Era bó?

—Molt que ho era, encare que no'm va pas fer gayre bon profit.

Lo Tón ja no sabia que dir: y al cap d'avall va afegir:

—¿Mes, no deyes que era una griva?

—Es que aquest any ho conech mes, y veig que val més que siga un tort que una griva.

—Donchs aquest any, va fer lo Tón, per comptes del bastó, pendré café... Si aixís haguesses fet los altres anys, t'hauria valgut molt més, perque unes quantes buscaldes m'hauries estalviat.

—Si no ho só fet fins ara, ja ho faré d'aquí endavant.

LO MORONEU DE LA FEIXA.

INTIMA

Mort en vida, ma vida está en la mort...

Que ma pensa en ta pensa t'endugueres

y en ton cor lo meu cor,

com ma imatge en tos ulls, quan los cloueres.

AGUSTI MUNDET.

REMITIT

Sr. Director de LA BARRETINA.

Ahir diumenge vaig tenir ocasió d'admirar un fet que si hagués sigut jo sol lo qui va contemplar no li contaria, pero es lo cas que al igual que jo varen presenciari una vintena de socis del Centre Escursionista, entre ells son President, lo Sr. Maspons, que no'm deixarán pas mentir y á quins pot dirigir-se per informar-se.

Lo fet es lo següent: Una colla de minyons y una pobra noya, capitanejats per lo cel-leberrim Sr. Odón de Buey, anáren á visitar lo castell d'Arampruyá y volguent segurament ensajarse per si algún dia tenen de fer un nou 35, s'entretinguéren uns quants en cremar les arnes (colmenes) que lo masover de Arampruyá te al voltant del castell. Quan aquest, avisat per los socis del Excursionista que ho varen presenciari,

se dirigi al Sr. de Buen, esclamantse de la pèrdua que aquell dany li significava, aquest bon senyor no sapigué dirli altra cosa sinó *que lo sentia mucho y que procuraria no se repitiese*; are en quant á indemnisar-lo del dany sofert no hi volgué sapiguer res, dihentli que *esto no era cuenta suya y que otra vez vigilase mejor*; pues *al propietario de una cosa es á quien toca su vigilancia*. Com se vulga que lo fet es originalíssim y á més, com li dich més amunt, va esser presenciat per tantes persones, crech que val la pena de donarne compte en son popular setmanari.

Barcelona 22 Novembre 97.

UN CASSADOR.

COSES DEL MON

CONCELLS D'UN QUE 'L SAB ENTENDRER

Si al se al peu del altar pera casarte, al di á n'ella si 't vol, que no, respon; entornaten tranquil sens enujarte y pensa que son coses d'aquest mon.

Si demanes un deute, y 't fan falla dihent: ja 'l pagui, y no sabs ni quan ni ahont, quan arribis á casa passahi ratlla y pensa que son coses d'aquest mon.

Si tens quatre disputes, y 'l contrari ab un cop de bastó 't parteix el front, vesten corrent á cal apotecari tot dihent: axó son coses d'aquest mon.

Si caus malalt y al hospital te portan y 'ls que t'erán amichs, ja no t'ho son, alegrat, que 'ls pesars desaconhortan y pensa que son coses d'aquest mon.

XIRIBIRIBICH.

CARTES DE FORA

Senyor Director de LA BARRETINA.

Barcelona.

Vilanova y Geltrú, 22 de Novembre de 1897.

Lo dissapte dia 20, en la parroquia de Santa María de la Geltrú tingué lloch lo començament del Sant Novenari á les beneytes Animes del Purgatori, corrent los sermons tots los dies á cárrech del eloqüent orador sagrat Reverent D. Joseph M.ª Torrents; finalisant dit novenari lo dia 28 ab Comunió general á les set y mitja y plática preparatoria per lo mateix orador, y á la tarde sermó com los demés dies.

Lo diumenge 21, á la nit, en lo saló teatre del Círcol Católich se posá en escena, per los jovens aficionats de dita societat, les xistoses comedies en un acte «Sebas al cap», «Los grills de les sebas» y «Embolichs», quins dexaren molt complascuda tota la concurrencia per lo bé que interpretaren cada un los seus papers.

Sens altre particular mani y disposi de S. S.

JOSEPH M. CIRERA.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Barcelona.

Tarrasa 18 de Novembre de 1897.

Apreciat Sr. L'objecte de dirigit-me á vosté es perquè 'm permeti fer una pregunta desde aquestes columnes, al señor *Tal Com Pinta* autor d'una carta publicada á primers del mes corrent.

¿Tindrà la amabilitat, Sr. *Tal Com Pinta*, de manifestar clarament quina es la Societat Tarrassenca que ha sigut comparada ab un *manicomi*?

Si complau mon desig farà la bona obra de treurem de duptes cosa que li agraheixo anticipadament.

Entre tant vosté demani y disposi S. S. S.

LL. B. B.

Un conegut meu s'estava afeytant en camisa davant del mirall. Totduna li relliscá la ma y 's va tallar lo nas. Del dolor va dexar anar la navaja, y 's va tallar lo dit gros del peu. S'ajup desseguida, arplega los dos trossos encara ca-

lents y se 'ls aplica cada un á son puesto, lligant-sels ben forts ab una vena.

Quinze dies després al treures lo vendatge, va veure ab horror que s'havia equivocad, posant-se lo dit al puesto del nas y vice versa.

Ara, pobre home, quan te de mocarse, s'ha de descalsar.

EPIGRAMES

—¿Quán ne surts de la presó?

—Demá á les vuyt del matí.

—Absolt de tot?

—Sí, senyó,

res més me falta al perdó

que la firma del butxi.

LO PASTORET DE VILAFORMIU.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

María; ¿á quant *tercera* 'l *prima dos*, de tot? Va á 9 quartos.—Ay filla, no puch, que 's massa car.—Pasiobe-FLORETAS.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant; 2.ª, Verb; 3.ª, Eyna de bugada; 4.ª, Mena de frare; 5.ª, Consonant.

UN BRIBALL.

TARGETA

Pau Mella Oren.

SARRIÁ

Formar ab aquestes lletres los noms de tres arbres.

LLUISET ESTUDIANT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 Nom d'home.

1 4 3 2 Ciutat.

1 4 3 Licor.

3 2 Part del cos.

5 Consonant.

ENERI.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Lla-pis.

Jeroglífich: Per peres les pereres.

T
S O L
S O R I A
Rombo: T O R I B I A
L I B I A
A I A
A

Targeta: Pontevedra.

Logogrifo: Telmo.

CORRESPONDENCIA

Llusanés: Quelcóm.—L. Mohlly Wolt; Be molt.—Lluise Morgadas: Senyoreta, perdoni.—J. E. Serra: Dissimuli.—Manel Benet: Anirá.—Quillet: Per aquesta vegada res.—Joseph M.ª Cervera: Anirá.—Palluch vigatá: Es molt llarch... si pogués reduhirho...—Un Jesufile: Fora més propia per un periódich piadós... veurém.—Lo Moroneu de la Feixa: L'anyoravam.—Agustí Mundet: Va be.—Pa-güeras: Mirarem d'aprofitar la idea si no li sab mal.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.